

Η αντικαπιταλιστική αριστερά απέναντι στην εποχή του πολέμου και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας

Παρέμβαση του Παναγιώτη Μαυροειδή στο Διάλογο μπροστά στην 6η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Πλέον οι «διεθνείς» εξελίξεις γίνονται πιο «εσωτερικές» από ποτέ. Εμπλεκόμαστε άμεσα σε αυτές, παράδειγμα Ουκρανία, Γάζα ή Ιράν. Οι επιπτώσεις γεγονότων σε μακρινά μέρη είναι εντελώς άμεσες, όπως για παράδειγμα η **εκτίναξη των τιμών ενέργειας και ακρίβειας** που εξανεμίζει τους μισθούς, εξ αιτίας -μεταξύ των άλλων- όχι μόνο του **πολέμου στην Ουκρανία** αλλά και της απόφασης της ΕΕ για το **χρηματιστήριο ενέργειας**. Ή ακόμη η μείωση κατά 28% των αγροτικών ενισχύσεων (περίπου 90 δις) λόγω μεταφοράς πόρων προς την πολεμική οικονομία που αποφάσισε η ΕΕ ή του δανείου ακόμη 90 δις που θα επωμιστούν οι λαοί της για να στηριχθεί ο Ζελένσκι στον πόλεμο στην Ουκρανία, για τον οποίο πόλεμο οι Μέρτς, Μακρόν, Στάρμερ, Μελόνι, κάνουν ευχέλαιο μη τυχόν και σταματήσει και πάνε στράφι οι **πολεμικές επενδύσεις**.

Μπορεί να βλέπουμε σήμερα τα σύνορα μεταξύ των κρατών να καταργούνται σε μια νύχτα από τις ΗΠΑ στη Γροιλανδία ή τη Ρωσία στην Ουκρανία, όταν είναι να εξυπηρετηθούν οι οικονομικές ή γεωπολιτικές επιδιώξεις των καπιταλιστικών κρατών, ωστόσο την ίδια στιγμή, εντός των κρατών ή και μεταξύ των κρατών διαμορφώνονται άλλα σύνορα τα οποία τελικά χτίζονται με νεκρούς της τάξης μας.

Το πογκρόμ κατά των μεταναστών (αλλά και των αλληλέγγυων, με νεκρούς μάλιστα στη **Μινεσότα**), πρέπει να το βλέπουμε μαζί με την εν ψυχρώ **κρατική δολοφονία 15 προσφύγων στη Χίο**.

Πρέπει πραγματικά να δούμε, που και πως θα ορίσουμε τα δικά μας κάστρα άμυνας με την αντίσταση των εργατών, των φτωχών, των λαών σε όλο το κόσμο απέναντι στη σύγχρονη διαρκή τρομοκρατική οικονομική και πολιτική, πολεμική εκστρατεία του κεφαλαίου, του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού και αναζήτησης κερδών και ισχύος.

Στην καθαρά στρατιωτική εκδοχή της, εκδηλώνεται με την γκανγκστερική **εισβολή των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα** ή τον αποκλεισμό πείνας της επαναστατικής ηρωικής **Κούβας**. Αλλά και με τα πάνοπλα σώματα του αμερικάνικου στρατού μέσα στις πόλεις των ΗΠΑ. Αλλά και με τις θηλιές του **εξωτερικού δημόσιου χρέους**, το φονικό όπλο των **κυρώσεων**, την κυριαρχία του **δολαρίου**, της εξουσίας του **ΔΝΤ** ή της παγκόσμιας τράπεζας, τις πολυεθνικές εταιρίες, τη στυγνή εκμετάλλευση των εργατών, αλλά και το κύμα **περιστολής και καταστολής των εργατικών και λαϊκών ελευθεριών** σε Δύση και Ανατολή.

Πολλοί λένε πως την εποχή μας την αλλάζει ένας **Τραμπ**. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στον Τραμπ υπάρχουν έντονα στοιχεία ναρκισσισμού, κυνισμού και παρανοϊκότητας. Αναμφίβολα η ιδιαιτερότητα της προσωπικότητας έχει τη σημασία της. Ο Τραμπ ωστόσο δεν προκύπτει τυχαία.

Προβάλλει «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση» του σύγχρονου καπιταλισμού και της αποσυνθετικής του πορείας σε όλα τα επίπεδα. Έχει τη σημασία του ότι είναι ηγέτης όχι σε οποιαδήποτε χώρα, αλλά στην ηγέτιδα δύναμη/χώρα του σύγχρονου καπιταλισμού. Να θυμηθούμε ότι πολλοί παρουσίαζαν τον Μουσολίνι ως επηρμένη, φαιδρή προσωπικότητα, ενώ άλλοι τον Χίτλερ σαν κομπλεξικό ημίτρελο άντρα. Ωστόσο, και οι δύο σηματοδότησαν καίρια και έδωσαν δυναμική στο φασισμό με τεράστιες συνέπειες για την Ευρώπη και την ανθρωπότητα, παρότι δεν τον γέννησαν αυτοί, αλλά η «ανάγκη» του ευρωπαϊκού καπιταλισμού να απαντήσει στις εργατικές επαναστάσεις.

Δεν είναι διαφορετική η εικόνα που μας δίνει ο Δένδιας της κυβέρνησης της ΝΔ και άλλοι «φιλελεύθεροι» υπουργοί Άμυνας της Ευρώπης, όταν συντονισμένα λένε ότι πρέπει να αρχίσουμε να πείθουμε τους ανθρώπους να συνηθίσουν στην ιδέα να βλέπουν παιδιά τους σε **φέρετρα πολέμου**, σκεπασμένα με σημαίες (ποιου δίκιου άραγε). Ή όταν ο Δένδιας πάλι, δηλώνει σε σύναξη πολεμοκάπηλων στις ΗΠΑ, ότι «θα χαρούμε να αντιγράψουμε τις μεθόδους του **Ισραήλ**, στην υπεράσπιση των συμφερόντων του».

Στα χρόνια της βαρβαρικής μνημονιακής επίθεσης των αφεντικών της ΕΕ και της αστικής μας τάξης περίσσεψαν οι επιθέσεις ενοχοποίησης περί σπάταλου λαού στην Ελλάδα που δήθεν αυτός έφταιγε για το χρέος και τα ελλείμματα. Και να που τώρα είναι η Γερμανία και η Γαλλία που βυθίζονται σε μηδενική ανάπτυξη και αποβιομηχάνιση η πρώτη, σε ελλείμματα η δεύτερη, ενώ ο Μερτς δηλώνει ότι αν είναι να υπηρετηθεί η θηριώδης άνοδος των πολεμικών δαπανών και η στροφή στην πολεμική οικονομία, δεν πρέπει να θεωρείται δεδομένη η **πληρωμή των συντάξεων στη Γερμανία**. Για να έρθει στη συνέχεια στην Ελλάδα ο Μητσοτάκης και η κυβέρνηση της ΝΔ να βάλουν στο τραπέζι της συζήτησης για αναθεώρηση του Συντάγματος, τη συνταγματοποίηση της λιτότητας και της επίτευξης ως εθνικού συνταγματικού καθήκοντος των αιματηρών πλεονασμάτων που πρέπει η Ελλάδα να έχει όχι μόνο ως το 2060 που ορίζει το Τρίτο Μνημόνιο από το οποίο φυσικά και δε βγήκαμε, αλλά στον αιώνα τον άπαντα.

Πολλοί λένε πως την εποχή μας την αλλάζει ένας Τραμπ. Ο Τράμπ ωστόσο δεν προκύπτει τυχαία. Προβάλλει ωμά «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση» του σύγχρονου καπιταλισμού και της αποσυνθετικής του πορείας και εξαχρείωσης σε όλα τα επίπεδα.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει μπει σε τροχιά κρίσης. Γερμανία και Γαλλία βυθίζονται σε μηδενική ανάπτυξη και αποβιομηχάνιση η πρώτη, σε ελλείμματα η δεύτερη, ενώ ο Μέρτς δηλώνει ότι αν είναι να υπηρετηθεί η θηριώδης άνοδος των πολεμικών δαπανών και η στροφή στην πολεμική οικονομία, δεν πρέπει να θεωρείται δεδομένη η πληρωμή των συντάξεων στη Γερμανία. Για να έρθει στη συνέχεια στην Ελλάδα ο Μητσοτάκης και η κυβέρνηση της ΝΔ να βάλουν στο τραπέζι της συζήτησης για αναθεώρηση του Συντάγματος, τη συνταγματοποίηση της λιτότητας και της επίτευξης ως εθνικού συνταγματικού καθήκοντος των αιματηρών πλεονασμάτων που πρέπει η Ελλάδα να έχει όχι μόνο ως το 2060 που ορίζει το Τρίτο Μνημόνιο από το οποίο φυσικά και δε βγήκαμε, αλλά στον αιώνα τον άπαντα.

Συντρόφισσες/σοι

Είμαστε ήδη σε **εποχή αστικής αδιαλλαξίας** και εισόδου σε **πολεμική εποχή**. Τίποτα από τις παλιές ισορροπίες ή αιματηρές κατακτήσεις της προηγούμενης εποχής, από το ωράριο και τις συμβάσεις έως τα κρατικά σύνορα ή το δικαίωμα του ικέτη σε ένα ποτήρι νερό, δε θεωρούνται δεδομένα.

Οι δραματικές εξελίξεις στη Βενεζουέλα, η επικείμενη επίθεση των ΗΠΑ στο Ιράν ή την Κούβα, επιβεβαιώνουν πως το 2026 θα είναι έτος ανατροπών και γενικής αβεβαιότητας, πολέμων και παροξυσμού των ανταγωνισμών. Η απαγωγή του προέδρου της Βενεζουέλας

Μαδούρο, ήταν μια κορυφαία ενέργεια κρατικής τρομοκρατίας, με μηδενική σχέση με τα ναρκωτικά, αλλά μεγάλη σχέση με τα αποθέματα πετρελαίου της χώρας, όπως ομολογεί ανοιχτά ο Τραμπ και οι ΗΠΑ, αλλά και με θεμελιώδη σχέση με την πολιτική των ΗΠΑ στη νέα εποχή που μπαίνουμε.

Έχουμε μια συνολική στροφή **προς την πολεμική οικονομία**, αλλά και τον ίδιο πόλεμο, (800 δις rearm Europe, 1 τρισ. πολεμικών δαπανών ο προϋπολογισμός 1 έτους σε ΗΠΑ, εξοπλιστικό πρόγραμμα 30 δις. της Ελλάδας κλπ). Όλες οι χώρες ενισχύουν τις πολεμικές δαπάνες με γοργό ρυθμό.

Η απειλή του πολέμου ενισχύεται και όλα αυτά δεν γίνονται μόνο για να πουλήσουν όπλα οι πολυεθνικές. Είναι δρόμος καπιταλιστικής συσσώρευσης. Αφενός υπάρχουν σίγουροι πελάτες μιας νέου τύπου παραγωγής, πολεμικής: τα κράτη που θα αγοράσουν αεροπλάνα, drones, πυραύλους και άλλα φονικά όπλα. Αφετέρου, εξασφαλίζεται η πάντα ζητούμενη για την αναζωογόνηση του καπιταλισμού σε περιόδους κρίσης, καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων, που φέρνει ο πόλεμος. Δείτε πως τρίβουν τα χέρια τους, κράτη και εταιρείες, ατενίζοντας τα ερείπια της Γάζας, της Συρίας ή της Ουκρανίας, δήθεν για την «ανοικοδόμησή» της.

Αυτή η στροφή, πάει χέρι χέρι με την ένταση της ταξικής εκμετάλλευσης, την ακραία επιθετικότητα της σύγχρονης αστικής πολιτικής, την καταστολή, την άνοδο της ακροδεξιάς, τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό και ρατσισμό.

Πολύ χαρακτηριστικό: Η ένταση της επιθετικότητας των ΗΠΑ στη διεθνή арένα συμβαδίζει με τη χρήση του στρατού στο εσωτερικό της χώρας, τη δολοφονική δράση του παραστρατιωτικό ICE, αλλά και τις μεγάλες κινητοποιήσεις εναντίον του.

Η διατήρηση της παγκόσμιας κυριαρχίας από μεριάς των ΗΠΑ, **με τους παλιούς όρους**, είναι αδύνατη. Στοιχίζει άλλωστε πολύ. Αυτό οδηγεί αποδέσμευση των ΗΠΑ από βασικές υποχρεώσεις απέναντι στους στενούς συμμάχους τους και πρόταξη πρωτίστως των συμφερόντων των ίδιων των ΗΠΑ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η απαίτηση να αναλάβουν οι άλλες χώρες του NATO την ευθύνη των πολεμικών εξοπλισμών της ατλαντικής συμμαχίας στο βαθμό που τους αναλογεί, αλλά και η απαίτηση να σηκώσουν το βάρος του Ουκρανικού πολέμου, αν αυτός δε σταματήσει άμεσα, όπως θέλουν οι ΗΠΑ.

Αυτή η διαπίστωση περί αδυναμίας παγκόσμιας κυριαρχίας, καθόλου δεν οδηγεί τις ΗΠΑ σε γραμμή «απόσυρσης», πολύ περισσότερο σε ρόλο «ειρηνοποιού». Έτσι:

Πρώτο: Το νέο «δόγμα εθνικής ασφάλειας» των ΗΠΑ, συνοδεύεται από την ακόμη πιο επιθετική διεκδίκηση για ολοκληρωτικό **έλεγχο του «δυτικού ημισφαιρίου»**, για αυτό και έχουμε επιταχυνόμενες εξελίξεις που εμπλέκουν Βενεζουέλα, Καναδά, Κούβα, Γροιλανδία, Παναμά. Εδώ επίσης εντάσσεται και η μεθοδευμένη στήριξη του «μπλε ρεύματος» και ο στόχος αλλαγής όλων των κυβερνήσεων από φιλο-ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική.

Δεύτερο: το νέο δόγμα, πάει μαζί με τον στόχο **να αποτραπεί μια αντίπαλη δύναμη ή συμμαχία χωρών από το να καταστεί αυτή αποφασιστικά κυρίαρχη παγκόσμια**. Στο πλαίσιο αυτό ξεχωρίζουν ειδικότεροι στόχοι για έλεγχο «στη **Μέση Ανατολή**, στα αποθέματα πετρελαίου και φυσικού αερίου της, καθώς και στα σημεία από τα οποία περνούν» και να διατηρηθεί «ο **Ινδο-Ειρηνικός** ελεύθερος και ανοιχτός». Δηλαδή την ίδια ώρα που διεκδικείται η ιδιοκτησία του «Δυτικού Ημισφαιρίου», δεν «επιτρέπεται» στην Κίνα να κάνει το ίδιο στην «αυλή» της

Τρίτο: Το νέο δόγμα έχει ένα στόχο-υπόβαθρο την **οικονομία**: «Θέλουμε – λέει το κείμενο- την ισχυρότερη, την πιο δυναμική, την πιο καινοτόμο και την πιο προηγμένη στον κόσμο οικονομία». Ο στόχος αυτός συνδέεται ξεκάθαρα αφενός με την έμφαση σε μεταποίηση (καταλυτική η άνοδος της Κίνας που έχει πλέον 28% μερίδιο παγκόσμια έναντι 17% των ΗΠΑ) και αφετέρου με την **πολεμική βιομηχανία**. Στο πλαίσιο αυτό, η μάχη της οικονομίας δε θα είναι μόνο ο **πόλεμος δασμών** αλλά και ορισμένα κρίσιμα πεδία, όπως: α. η «επέκταση της αμερικανικής πρόσβασης σε **σπάνια ορυκτά και υλικά**», β. η «αποκατάσταση της αμερικανικής **ενεργειακής κυριαρχίας** (σε πετρέλαιο, φυσικό αέριο, άνθρακα και πυρηνική ενέργεια) και γ. η «διατήρηση και αύξηση της Κυριαρχίας στον **χρηματοπιστωτικό Τομέα**»

Αν λοιπόν οι ΗΠΑ διατείνονται ότι δεν διεκδικούν πλέον την παγκόσμια κυριαρχία και αν ταυτόχρονα δεν επιτρέπουν σε κανένα άλλον να την αποκτήσει, τι απομένει αλήθεια;

Το νέο δόγμα εθνικής ασφάλειάς τους απαντάει: «ο ανταγωνισμός μεταξύ υπερδυνάμεων έχει δώσει τη θέση του στον ανταγωνισμό μεταξύ μεγάλων δυνάμεων, στον οποίο οι Ηνωμένες Πολιτείες διατηρούν την πιο αξιοζήλευτη θέση».

Δηλαδή, οι ΗΠΑ πρώτοι και ισχυρότεροι μεταξύ κάποιων μεγάλων και αναφέρονται οι 5 μεγάλοι: ΗΠΑ, Κίνα, Ρωσία, Ινδία, Ιαπωνία. Προσέξτε ότι δεν αναφέρεται η ΕΕ...

Τα είχε πει και ο Ρούμπιο όταν αναλάμβανε τα καθήκοντά του στο Υπουργείο Εξωτερικών:

«Δεν είναι λοιπόν φυσιολογικό ο κόσμος να έχει απλώς μια μονοπολική δύναμη. Αυτό ήταν μια ανωμαλία. Ήταν προϊόν του τέλους του Ψυχρού Πολέμου, αλλά τελικά θα φτάναμε πίσω σε ένα σημείο όπου θα είχαμε έναν πολυπολικό κόσμο, πολλές μεγάλες δυνάμεις σε διαφορετικά μέρη του πλανήτη».

Έτσι θα πάνε τα πράγματα όμως;

Κατά τη γνώμη μας, οι εξελίξεις δε θα διαμορφωθούν επειδή έτσι «είπαν και έγραψαν» τα αστικά επιτελεία ακόμη και αυτά των ισχυρότερων καπιταλιστικών και ιμπεριαλιστικών κρατών. Είναι οι **δυναμικές της καπιταλιστικής ανάπτυξης** και της παρόξυνσης του ανταγωνισμού, που κανείς δε μπορεί να χαλιναγωγήσει με ρυθμίσεις, που θα βάλει τις βάσεις για τις εξελίξεις. Ό,τι συμβαίνει σήμερα σχετίζεται και είναι αποτέλεσμα της «πολυκρίσης», των πολλαπλών αδιεξόδων του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Το περίφημο **MAGA των ΗΠΑ** ως δόγμα δεν είναι η **αιτία** αλλά το **αποτέλεσμα** αυτής της διεργασίας.

Τελικά ωστόσο, θα είναι η **πάλη των λαών και των εργατικών τάξεων**, μέσα και από την παρέμβαση πολιτικών πρωτοποριών, που θα καθορίσει το καλύτερο ή το χειρότερο για την ανθρωπότητα.

Και εδώ ακριβώς είναι η **πρόκληση και η ευθύνη για μας**.

Στο σημείο αυτό κάνουμε ορισμένες κρίσιμες εκτιμήσεις:

Πρώτο: Η αμερικάνικη ηγεμονία/κυριαρχία υπάρχει ακόμη, σαφώς όμως απειλείται και ακόμη σαφέστερα, μετασχηματίζεται: ο ηγεμόνας δεν πείθει, πρέπει να επιβληθεί βίαια ακόμη και επί των τέως συμμάχων, με λίγα λόγια μπορεί να υπάρξει μόνο ως κυρίαρχος με τη βία και όχι ως ηγεμόνας!

Δεύτερο: Θεωρούμε την τάση της καπιταλιστικής διεθνοποίησης βασικό νόμο-τάση του καπιταλισμού, που δε μπορεί να αντικατασταθεί ούτε από μια δήθεν αρμονική και ειρηνικά ανταγωνιστική συνύπαρξη όλων με όλους, ο καθένας με το δικό του ανταγωνιστικό πλεονέκτημα (win-win), στο πλαίσιο κάποιας «παγκοσμιοποίησης», ούτε με μια κάποια ισορροπία μεταξύ κάποιων «μεγάλων δυνάμεων». Τη σκυτάλη της ρητορικής για το πρώτο την έχει πλέον λάβει από τις ΗΠΑ η Κίνα, ενώ το δεύτερο το διαλαλεί ο Τραμπ

Τρίτο: Η επανάληψη κάποιας ισορροπίας δυνάμεων («σφαιρών επιρροής» κατά άλλους με μια «νέα συμφωνία τύπου Γιάλτας»), είναι δυνατή μόνο προσωρινά. Στη «χρυσή περίοδο» μετά τον πόλεμο και την τεράστια καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων, υπήρχε

περιθώριο για φρενήρη άνοδο του καπιταλισμού, πολύ περισσότερο που οι ΗΠΑ είχαν μείνει σχεδόν άτρωτες στον πόλεμο. Επίσης, από την άλλη πλευρά, παρά τη γραμμή «ειρηνικής συνύπαρξης» της ΕΣΣΔ, δηλαδή της επιλογής συμβίωσης με τον καπιταλισμό/ιμπεριαλισμό, το γεγονός ότι αυτές οι χώρες του «υπαρκτού» ήταν γέννημα επαναστάσεων και μιλούσαν στο όνομα μιας άλλης κοινωνικής και πολιτικής εναλλακτικής στον καπιταλισμό, λειτουργούσε αναγκαστικά ως φρένο στον αχαλίνωτο ανταγωνισμό και την επιλογή πολέμων. Σήμερα δεν υπάρχει ούτε η μία ούτε η άλλη συνθήκη.

Τέταρτο: Υπάρχει σαφής έλλειψη οικονομικών θεμελίων στον «δυτικό» καπιταλισμό, αλλά και πιο ειδικά στις ΗΠΑ να αντέξουν μια τέτοια «ειρηνική συνύπαρξη», απέναντι σε μια ανερχόμενη Κίνα αλλά και των άλλων καπιταλιστικών χωρών/οικονομιών, όπως Ινδίας, Σαουδικής Αραβίας, Ινδονησίας, Βιετνάμ, Βραζιλίας και φυσικά και της Ρωσίας που έχει άλλα μεγάλα ατού (άφθονοι φυσικοί πόροι, πολεμική τεχνολογία).

Η άνοδος της τεχνολογίας και παραγωγικότητας, μαζί και οι ωκεανοί πλεονάζοντος κεφαλαίου, όπως και των προϊόντων/αγαθών (που επίσης πλεονάζουν και όλοι αναζητούν δασμούς, για να τα στείλουν όμως τελικά πού; Στο διάστημα; Ή στη χωματερή του πολέμου;) απαιτούν διέξοδο, καπιταλιστική αξιοποίηση και απόδοση. Όπως επίσης δεν μπορεί καμία καπιταλιστική χώρα να ανεχθεί ζημιές. Πόσο θα αντέξει η Ευρώπη την καταστροφή με την απογείωση του ενεργειακού κόστους που επέβαλαν στην ουσία οι ΗΠΑ; Πόσο λογικό είναι να αχρηστεύονται θηριώδεις επενδύσεις όπως στην περίπτωση του Nord Stream 2; Τι σημαίνει η καταστροφή της «πίστης» με την απαλλοτρίωση των Ρωσικών Κεφαλαίων σε ευρωπαϊκές τράπεζες ή η υποχρεωτική κρατικοποίηση χωρίς αποζημίωση δυτικών πολυεθνικών στη Ρωσία; Πού θα πάνε τα 70δισ. χρέους της Βενεζουέλας προς την Κίνα που αποπλήρωνε σε πετρέλαιο ή οι τεράστιες επενδύσεις της στο Ιράν; Τι θα γίνει στην Αφρική όπου πλέον η Κίνα είναι η μεγαλύτερη πιστώτρια χώρα σε διμερές επίπεδο και έχει τεράστιο πρόγραμμα επενδύσεων σε υποδομές, εξορύξεις και γεωργία; Με λίγα λόγια, ούτε οι «τρεις πιο μεγάλοι», αν αυτοί όπως λένε είναι οι ΗΠΑ, Κίνα, Ρωσία, μπορούν να τα βρουν, αλλά ούτε και αν αυτό γινόταν, θα ήταν αποδεκτό από τους μικρότερους αλλά καθόλου μικρούς παίκτες του παγκόσμιου καπιταλιστικού στερεώματος. Ενδεικτική ως προς αυτό ήταν η παρέμβαση του Καναδού Πρωθυπουργού.

Πέμπτο: Όλα δείχνουν ότι ο ανταγωνισμός θα κλιμακωθεί παίρνοντας μάλιστα τη μορφή συμπόρευσης είτε με τον απερχόμενο κυρίαρχο (ΗΠΑ), είτε με τον ανερχόμενο (Κίνα). Λέγαμε 3-4 χρόνια πριν, ότι «οι ΗΠΑ είναι που βιάζονται για τον πόλεμο, ενώ η Κίνα θα προτιμούσε να έχει χρόνο να εκμεταλλευτεί τη δυναμική οικονομικής ανόδου της». Πλέον οι ΗΠΑ υλοποιούν και κλιμακώνουν την πολεμική στρατηγική τους, ενώ και η Κίνα δεν έχει

περιθώρια να απορροφά διαρκώς ζημιές όπως αυτή στη Βενεζουέλα ή στον Παναμά, ούτε να περιμένει. Αν μάλιστα οι ΗΠΑ τολμήσουν να πλήξουν καίρια (και όχι απλά να επιβάλουν κάποια συμφωνία) το Ιράν, ο κίνδυνος μεγαλώνει εξαιρετικά, το δε θέμα της Ταϊβάν θα έρθει πιο κοντά.

Για να το πούμε αλλιώς: Ο ανταγωνισμός θα παίρνει όλο και πιο πολύ τη μορφή συγκρότησης δύο πόλων, γύρω από ΗΠΑ και Κίνα, που ωστόσο κάθε άλλου παρά έχουν διαμορφωθεί. Το «πήγαινε-έλα» των οικονομικών και άλλων διαπραγματεύσεων και συμφωνιών, μεταξύ ΗΠΑ-ΕΕ, ΗΠΑ-Ρωσίας, ΗΠΑ-Ινδίας, Κίνας-ΕΕ, φανερώνει το ευμετάβλητο των συμμαχιών γυμνού συμφέροντος

Πολλά είναι αυτά που δεν ξέρουμε, στη δίνη των εξελίξεων που έχουμε μπει. Ορισμένα όμως είναι κάτι παραπάνω από σίγουρα και αυτά καθορίζουν τα καθήκοντά μας.

Δεν ξέρουμε αν και πότε θα υπάρξει κάποιος γενικευμένος πόλεμος, με ποια αφορμή και με ποιους πρωταγωνιστές. Όμως είμαστε ήδη σε μια συνθήκη όπου όλες οι χώρες σε Δύση και Ανατολή, Βορρά και Νότο, μεγάλες ή μικρές στρέφονται προς τους πολεμικούς εξοπλισμούς και την πολεμική οικονομία.

Είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο ότι στην πολεμική οικονομία δε χωράνε τα σημερινά υπολείμματα κοινωνικού κράτους και γενικά η σημερινή σχέση/μισθών κερδών. Η επίθεση στις εργατικές τάξεις, στα βασικά κοινωνικο-οικονομικά δικαιώματα στο πλαίσιο ενός «στρατιωτικού κεϋνσιανισμού», θα είναι καταγιστική. Έχει σημασία η συζήτηση που γίνεται για αυτό σε Γαλλία και Γερμανία

Σε αυτή την υλική συνθήκη συνύπαρξης οικονομικής/κοινωνικής πίεσης για τις πληβειακές μάζες και απαίτησης να «δεχτούν νεκρούς σε φέρετρα» πολέμων, αντιστοιχεί εντελώς άλλο πολιτικό σύστημα διαχείρισης από αυτό που γνωρίζουμε. Ό,τι συμβαίνει στις ΗΠΑ ως προς αυτό, είναι με αυτή την έννοια «σκηνές από ταινία προσεχώς». Η τάση είναι, όλο και περισσότερο, η μορφή άσκησης της αστικής πολιτικής θα παίρνει αυτή της επιθετικής, εθνικιστικής, ρατσιστικής, μισαλλόδοξης ακραίας δεξιάς, που δεν είναι απαραίτητο να έχει χακί στολές.

Η ΕΕ θα μπει σε μεγάλη ίσως και υπαρξιακή κρίση. Αυτή τη στιγμή, δια μέσου Μακρόν από τη μία και Μερτς/Μελόνι παράλληλα, βαδίζει ακόμη πιο γοργά από τις ΗΠΑ προς την πολεμική οικονομία και το λεγόμενο στρατιωτικό κεϋνσιανισμό, που θα αποτελέσουν οδοστρωτήρες και για το «ψωμί» και για την «ελευθερία», ειδικά για τις μικρότερες χώρες

όπως η Ελλάδα.

Η αστική τάξη της Ελλάδας, «υποδεέστερος συνέταιρος δύο αφεντάδων», θα βρεθεί μπροστά σε σοβαρή κρίση προσανατολισμού. Προς το παρόν έχει επιλέξει ΗΠΑ/Ισραήλ, στο όνομα του Τουρκικού κινδύνου (και εδώ έχει παγιδευτεί και το ΚΚΕ), χωρίς να τα χαλάσει με την ΕΕ με την οποία άλλωστε είναι δεμένη ως το 2060. Δεν πάει πολύ μακριά ωστόσο η στήριξη σε δύο βάρκες.

Το κύριο είναι πώς απαντάμε.

Λείπει το δικό μας στρατόπεδο τόσο με όρους **στρατηγικούς, όσο και τακτικούς, πολιτικούς και θεωρητικούς.**

Το ζητούμενο είναι ένα **εργατικό, λαϊκό και διεθνιστικό μέτωπο για την ανατροπή** αυτής της θανάσιμης προοπτικής ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ, με ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ αντιπολεμικής, δημοκρατικής και συνολικής **αντικαπιταλιστικής πάλης** από τη μια και διεκδίκησης **επαναστατικής ανατροπής και κομμουνιστικής διεθνιστικής προοπτικής** για την ανθρωπότητα ταυτόχρονα.

Ο κόσμος μοιάζει όχι με την εποχή πριν το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, όσο με αυτήν πριν τον πρώτο. Αφενός οι ανταγωνισμοί ιμπεριαλιστικών καπιταλιστικών κέντρων παροξύνονται. Αφετέρου το αντίπαλο μπλοκ απέναντι στις ΗΠΑ από Κίνα, Ρωσία κλπ, δεν συνιστά μια διαφορετική πολιτική και κοινωνική εναλλακτική. Αντίθετα, αναζητά την ισχυροποίησή του, πέρα από την εμβάθυνση τυπικών στοιχείων καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, μιλιταρισμού και αντιδραστικών κοινωνικών αξιών, και στα ιδιαίτερα «πλεονεκτήματα» του συγκεντρωτικού κράτους, του χαμηλού εργατικού κόστους αλλά και της ακραίας περιστολής των εργατικών και λαϊκών ελευθεριών.

Δεν αρκεί μια γενικά σωστή οριοθέτηση επί του γενικού θέματος για το χαρακτήρα του πολέμου, ότι κυοφορείται δηλαδή ένας ιμπεριαλιστικός/πόλεμος κεφαλαίου στην εποχή του σύγχρονου καπιταλισμού, άρα απαιτείται **πολιτική ανεξαρτησία από τα δυο μπλοκ** κλπ και απόρριψη της λογικής ότι **«ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου»**.

Το κρίσιμο είναι η ιεράρχηση που θα κάνουμε στο εδώ και τώρα της ελληνικής πραγματικότητας, της θέσης που έχει η Ελλάδα στο σύγχρονο κόσμο και της διάταξης των πολιτικών δυνάμεων και συσχετισμών.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θέτει την ανάγκη για μια **ισχυρή αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική,**

ανατρεπτική αριστερά, δομημένη γύρω από ένα πολιτικό μέτωπο. Προτείνουμε συσπείρωση ευρύτερων δυνάμεων με την αναγκαία **προγραμματική συμφωνία, την κοινή δράση στους αγώνες**, την ανάληψη πολιτικών πρωτοβουλιών πάνω σε κρίσιμα θέματα. **Σε ανεξαρτησία από την αστική πολιτική, τα ρεφορμιστικά ρεύματα, τα λαϊκά μέτωπα & τα αντιδεξιά μέτωπα** κλπ.

Για μας, αυτό που συνιστά αστικό πλαίσιο στην Ελλάδα, το «σύστημα» που λέει ο κόσμος, είναι η «Αγία Τριάδα» τριών συγκεκριμένων στοιχείων

Πρώτο, είναι η **καπιταλιστική ιδιοκτησία** που ελέγχει ασφυκτικά τα πάντα, από την ενέργεια ως τη διατροφή, την κατοικία μέσω των funds και των πλειστηριασμών ως τη γη και τους σπόρους, τη βιομηχανία και το εμπόριο κοκ.

Δεύτερο, είναι η **ευρωκρατία**, οι επιταγές του δημοσιονομικού συμφώνου που λειτουργούν ως προκρούστης σε μισθούς, κοινωνικές πολιτικές, παιδεία, υγεία.

Τρίτο είναι η ΝΑΤΟκρατία, που κάνει ανέφικτη την ειρήνη, την απελευθέρωση κοινωνικών πόρων, την αντιμετώπιση του εθνικισμού και милитарισμού

Η ανατροπή ωστόσο αυτού του πλαισίου δεν είναι μόνο και κυρίως θέμα κατήχησης και προπαγάνδας ούτε εκλογικών κοινοβουλευτικών συσχετισμών.

Είναι αναγκαίο η -πολιτική τελικά- δράση του εργατικού κινήματος να «τείνει» προς την υποστήριξη ενός αντικαπιταλιστικού και αντιιμπεριαλιστικού προγράμματος πάλης που στο κέντρο του πρέπει να βρίσκονται οι **ζωτικές ανάγκες της εργατικής-λαϊκής πλειονότητας**, σε κρίσιμα πεδία που πρέπει να διεκδικηθεί ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής.

Δεν αρκεί η προβολή στόχων διεκδίκησης (όπως δουλειά για όλους/όλες, με όλα τα δικαιώματα, με λιγότερο χρόνο εργασίας και αποφασιστική αύξηση μισθών και συντάξεων, δωρεάν δημόσια κοινωνικά αγαθά σε παιδεία, υγεία, κατοικία, συγκοινωνίες, νερό, ειρήνη στην περιοχή μας και σε όλο τον κόσμο κλπ)

Χωρίς πάλη ενάντια σε ό,τι εμποδίζει την υλοποίησή τους μια αόριστη αιτηματολογία, δεν προσφέρει κάτι ιδιαίτερο και σίγουρα δεν συμβάλλει στη συγκρότηση ενός κινήματος για συνολική ανατροπή. Γι' αυτό η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θέτει παράλληλα την ανάγκη για:

- Αποφασιστικό πλήγμα στην **μεγάλη καπιταλιστική ιδιοκτησία και τα κέρδη**.

Απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις που δολοφονούν, παλεύουμε για κρατικοποιήσεις των επιχειρήσεων που έχουν ιδιωτικοποιηθεί, χωρίς αποζημίωση για τα αφεντικά, με εργατικό έλεγχο. Βαριά φορολογία του κεφαλαίου.

- Ανατροπή του **Δημοσιονομικού σφαγείου και έξοδος από την ΕΕ**
- Ακύρωση των εξοπλιστικών προγραμμάτων για την «πολεμική οικονομία», διώξιμο των βάσεων και **έξοδος από το ΝΑΤΟ**
- Ανατροπή της **κυβέρνησης της ΝΔ και της πολιτικής της καθώς και της συναίνεσης** σε αυτήν.

Ο συσχετισμός έτσι κι αλλιώς αλλάζει. Ή θα αλλάξει προς την βαθύτερη αμφισβήτηση και σύγκρουση με την αστική πολιτική, ή θα βρει άλλες διεξόδους και πολιτικές-πολιτιστικές εκφράσεις, που σε αυτή την φάση δεν φαίνεται να είναι μια κάποια σοσιαλδημοκρατική λύση, αλλά άλλους δρόμους που θα 'ναι οι 100 αποχρώσεις του γκρι ή του μαύρου.

Είμαστε σε μια εποχή των άκρων, σε μια εποχή που η αντίδραση και η εξέγερση, η ελπίδα και η απογοήτευση, μπορούν να μεταπηδούν από την μια στην άλλη. Σε μια εποχή που θέλουν να μας την παρουσιάζουν «μαύρη», αλλά ταυτόχρονα, βαθιά μέσα στον λαό, ζει και υπάρχει και η **αντίστροφη πολιτική κίνηση προς «τα αριστερά»**, ριζοσπαστικές αντικαπιταλιστικές τάσεις και επαναστατικές αναζητήσεις.

Το βλέπουμε όταν γεμίζουν με 100άδες οι πλατείες, ιδιαίτερα νέους ανθρώπους, που δε συγχωρούν το έγκλημα των Τεμπών. Το χαιρόμαστε όταν εκατομμύρια αγωνίστριες/ους πλημμυρίζουν την Μινεάπολη και καταδιώκουν τα τάγματα του ICE.

Όταν οι πόλεις της Γερμανίας βροντοφωνάζουν ενάντια στην επαναφορά της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας. Όταν συνεχίζονται παντού οι διαδηλώσεις για την Παλαιστίνη και ετοιμάζονται νέες αποστολές αλληλεγγύης.

Όταν αναπτύσσεται κίνημα αλληλεγγύης σε Κούβα και Βενεζουέλα. Όταν λιμενεργάτες Ελλάδας, Ισπανίας και Ιταλίας, απεργούν και δηλώνουν ότι δε φορτώνουν όπλα για τον πόλεμο.

Όταν οι κυβερνήσεις σε Ευρώπη και ΗΠΑ πανικόβλητες διαπιστώνουν ότι οι νέοι δεν είναι πρόθυμοι να πολεμήσουν, για αυτό και δεν τολμούν απευθείας εισβολές σε Κούβα, Βενεζουέλα ή Ιράν.

Χαιρόμαστε για όλα αυτά αλλά δεν αρκούν.

Το στοίχημα είναι: η ΑΔΥΝΑΜΙΑ του κεφαλαίου και των πολεμοκάπηλων να επιβληθεί η υποταγή και η σιωπή να μετασηματιστεί σε πολιτικό σχέδιο και πεποίθηση ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ. Αλλά και να δυναμώσει το ρεύμα που θα μιλάει ανοιχτά για την ανάγκη μιας άλλης, σύγχρονης εναλλακτικής, διεθνιστικής κομμουνιστικής προοπτικής. Εκεί που ο Τραμπ θέλει να κλείσει λογαριασμούς 86 χρόνων με συντριβή της Κουβανέζικης Επανάστασης, να γεννηθεί ένα νέο κύμα που θα γράφει στις σημαίες του «Μία, δύο, τρεις, πολλές Κούβες!»